

Gaza op mijn hoofd

De eerste keer dat ik Inge Neefs ontmoette was op een bijeenkomst van Palestina Solidariteit. Ze vertelde wat ze meegemaakt had op de Gaza Flotilla, die in 2010 vanuit Turkije in convooi richting Gaza was vertrokken. Negen opvarenden werden door het Israëliësche leger gedood. Een shockerende ervaring: laptops inleveren en niet meer terugkrijgen. Opgesloten worden in de gevangenis. Terloops vertelde ze dat iedereen die meeging eerst een testament moest laten opmaken. Dat bleef bij mij hangen. Van tevoren heeft Inge dus beseft dat er een risico zat aan de operatie. Als je zoiets hoort dan denk je: daar kan geen preek tegenop.

De tweede keer belde ik haar op in Gaza. Er was een oproep gedaan door Palestina Solidariteit om haar financieel te ondersteunen bij het schrijven van een boek. Ik dacht: waarom niet gewoon bellen? Dan weet ik wat de noden zijn. Dus vroeg ik hoe ze er voor stond. Het antwoord was: ik ben eigenlijk mijn spaarcenten aan het opmaken. Daar werd ik opnieuw een beetje stil van.

Gaza op mijn hoofd is een prachtig boek geworden, waarin het niet zozeer om feiten en analyses gaat, maar om wat gewone mensen meemaken. Het boek staat boordevol verhalen van mensen die ernstig beperkt zijn in hun mogelijkheden om van hun leven iets moois te maken.

Inge vertelt het verhaal van Ashraf, die uit Gaza wist te ontsnappen en twaalf jaar in Tel Aviv werkte en daar vele (ook joodse) vrienden maakte. Hij werd opgepakt door de Israëliësche politie en teruggebracht naar Gaza. Daar was leven in totale armoede. Ashraf besloot opnieuw Gaza te ontvluchten, maar bekocht dat met zijn leven.

Ibtisam is moeder van een stel kinderen en leeft midden in de winter onder geïmproviseerde doeken. Ze heeft geen woning meer sinds 4 Januari 2010. Men had nog kaarsjes aangestoken die nacht om het Israëliësche leger te tonen dat hun huis bewoond was.

Plotseling brak een bulldozer door de muur van het huis. De familie ging snel naar de achterkant van het huis, toen ook het plafond naar beneden viel. Ze vluchtten naar buiten en hielden zich schuil onder een boom. Toen kwam een kogelregen. Zoon Saïd werd geraakt. Sluipschutters vuurden nog meer kogels af. Ibtisam werd ook gewond. Daarna werd Saïd door een dodelijk schot geraakt.

Geheel tegen de regels in mogen vissers maar 3 zeemijl buiten de kust komen. Boten worden geregeld beschoten met waterkanonnen of echte kogels. Ze moesten zich uitkleden en naar een tweede kanoneerboot zwemmen. In de gevangenis van Ashdod werden ze onder druk gezet om voor de geheime dienst van Israël te gaan werken. Dat weigerden ze. Hun boot kregen ze niet meer terug.

Andere verhalen gaan over Hamas, dat bepaald niet meer zo populair is, vooral omdat Hamas een strikte Islam wil opleggen, waar de inwoners van Gaza niet mee akkoord gaan. Maar ook door de toenemende corruptie.

Het conflict Israël-Palestina is waarschijnlijk het meest gedocumenteerde conflict in de wereld. De boekenstroom houdt niet op. Het is al enige tijd dat ik niet meer zo veel lees over Israël-Palestina. Ik weet het wel.

Het boek van Inge Neefs heeft echter duidelijk een toegevoegde waarde.

Inge Neefs, *Gaza op mijn hoofd*, EPO 2013